

[Bindslev.]

ning. Paa denne alvorlige Baggrund: hele Menneskets Omskabelse, de psykiske og fysiologiske Følger, han udsættes for, kan jeg ikke se andet end, at en saadan Bemærkning: at det ikke maa betragtes som Straf, næsten tager sig ud som noget i Retning af en juridisk Spidsfindighed; thi ikke mange Straffe skulde dog synes værre end denne.

Den Omstændighed, at Individets Samtykke skulde udkræves dertil, kan ikke tillægges alt for megen Vægt, eftersom sagtens ingen eller i hvert Fald kun de meget specielt sagkyndige vil kunne gøre sig nogen Forestilling om, hvad det her drejer sig om, og det er vel i Virkeligheden ganske udenfor Mulighedernes Grænse at give et hvilket som helst Individ noget Indtryk af, hvad han gaar ind til. Det hele er et meget mærkeligt Vidnesbyrd om, hvorledes det tilsigtet humane kommer til at ligge Side om Side med det barbariske.

Om Kastration har vi i det danske Retslægeraads Erklæring til Straffelovskommissionens Betænkning af 1922 en Udtalelse, der med Hensyn til Kastration af Mænd lyder saaledes, hvis jeg maa have Lov til at citere:

„Hvad de udvoksne Individer angaar, saa vil Kastrationen kunne medføre en Forandring i deres psykiske Habitus i uheldig Retning. I enkelte Tilfælde vil Sindssygdom endog kunne blive Følgen.“

Kommissionen tilføjer:

„Hvad angaar Kvinder, turde det være almindelig kendt, at Operationen ofte medfører alvorlige psykiske Lidelser, navnlig i Form af Depression, der kan være meget dyb og strække sig over lange Tidsrum, og som kan føre over i egentlig vedvarende Sindssygdom.“

Kommissionen hævder derefter, at nye Erfaringer kunde synes at stille disse Operationer i et gunstigere Lys, og der henvises navnlig til en Afhandling af Dr. Hans Maier i „Zeitschrift für die gesamte Neurologie und Psychiatrie“ fra 1925 om de Tilfælde, han har haft under Behandling i Svejts. Jeg understreger, at der benyttes Udtrykket „synes“ — med den Forsigtighed, som Videnskabsmanden altid maa gaa frem med, og som ikke mindst den Slags Spørgsmaal bør behandles med, anvendes her det hypotetiske Udtryk. Man ved med andre Ord intet, man staar endnu famlende, man tør ikke sige, om de Individer, som frivillig underkaster sig Kastration, ikke derved føres ud i psykiske Depressionstilstande, i

Sindssygdom, Virkninger, som de ikke selv paa Forhaand har nogen Anelse om.

Jeg gør opmærksom paa, at omtrent samtidig med Afgivelsen af den danske Straffelovskommissionens Betænkning har Sagen ogsaa været til Behandling i den svenske Rigsdag, og dér har det Udvalg, som var nedsat til Behandling af dette Spørgsmaal, udtalt — jeg citerer blot en enkelt Sætning — at alt taget i Betragtning

„måste man anse kastrationen vara absolut förkastlig“.

Med andre Ord, Videnskaben staar i Virkeligheden endnu famlende og usikker overfor disse Spørgsmaal, og hvor den udtaler sig med nogenlunde Sikkerhed, lader den i alt Fald ane, hvilke dybt alvorlige Følger saadanne Indgreb vil kunne faa for det enkelte Menneske.

Til Belysning af, hvor usikker Videnskaben endnu staar, vil jeg gerne citere nogle Udtalelser af Professor Wimmer, der ogsaa var Medlem af den Kommission, der har afgivet Betænkning om dette Spørgsmaal. I en Artikel i „Nationaltidende“ — jeg beder om Lov til endnu nogle Gange at citere — karakteriserer Professor Wimmer

„hele det Grundlag, hvorpaa eugeniske Indgreb skulde opbygges, vort Kendskab til Racens hele Livsbetingelser og Udviklingsmaade og særlig til dens arvemæssige Bestemthed, altsaa til det, man kalder Racebiologi i mest omfattende Betydning af Ordet“

som endnu værende

„saa spinkelt og usikkert“.

Og videre fremme siger han:

„Psykiatrisk Arvelighedsforskning ud fra moderne arvebiologiske Synspunkter har kun været drevet en halv Snes Aar. Man kan derfor heller ikke forlange, at den helt skal have gennemforsket og kortlagt den Jungle, som Arvelighedsforholdene hos Menneskene repræsenterer“,

og videre:

„Nok saa mange „Sandsynlighedsprocenter“ giver os nu imidlertid ingen sikre Holdepunkter for vort eugeniske Indgreb i det konkrete Tilfælde og slet ikke for generelle Indgreb. Vi maa vide endnu langt mere om Arveforholdene, før vi kan sætte ind med de i højere Grad virksomme, slægtsbeskyttende Bestræbelser.“

Med andre Ord, man er fra Videnskabens Side klar over, at hvor man staar overfor det, vi kalder Racehygiejne, staar vi endnu paa meget usikker og gyngende Grund.

Og nu kommer da det Spørgsmaal til os, om det er os, som skal være Foregangsland.